

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

nedávno jsem si při čtení novin uvědomil, že už jsem dávno proti něčemu neprotestoval. Už dlouho jsem totiž nepocítil takovou bezmoc a logicky zároveň i vztek nad nemohoucností mou, vyplývající z nemohoucnosti jiných. Ne že bych považoval všechno, co se kolem mě děje, za bůhvíjak senzační, k mnoha věcem se stavím silně kriticky a snažím se je různými způsoby napravovat. Především skrze divadlo. Vždyť je to má profese. Nyní, jak jsem zjistil, je zásadním způsobem ohrožená. V mé zemi totiž existují jevy, které leží mimo možnosti nějakého mého zásahu... a tak protestuju. Protestuju, protože vím, co chci.

Sociolog Zygmunt Bauman v jedné své úvaze uvádí, že „v okamžiku, co zanikla víra ve spásu pocházející seshora (např. od státu), objevila se mnohá protestní hnutí. Tato hnutí vědí, co nechtějí, ale zároveň nevědí, co chtějí. Představitelé těchto hnutí jednájí, ale nikdo netuší, kdy a jakým směrem. Ani oni sami.“

Já však vím, co chci. Chci, podobně, jak tomu bylo vždy v historii, aby se věci, které jsou dobré a správné, uskutečňovaly ve prospěch lidí. Chci, aby vládl rozum.

Takže nyní k tomu, co jsem se dočetl v těch novinách. Cituju: „Studie má být hotová v roce 2018 a výsledky zapracujeme do aktualizací zásad územního rozvoje. Pokud se nezmění zákony a schvalovací postupy, začne se D43 v optimistické variantě stavět někde v roce 2035.“ Vážně jsem si nejdříve myslel, že jde o překlep. Zjistil jsem si, že to překlep nebyl.

A tak jsem se zděsil. Ne z faktu, že jsme si v naší současnosti sami na sebe připravili tolik překážek, které nám nakonec zabraňují udělat rychle dobrou, účelnou, všeobecně prospěšnou a rozumnou věc, ale z toho, jak se bude tato infekce překážek nadále šířit a že se nezbytně jednou vplíží i do svobodné divadelní tvorby. Důkazem mi buď onen křik, který se objevil kolem nevinné a zároveň milé a krásné básně Jiřího Žáčka „K čemu jsou holky na světě“. Jeho skvělou politickou satiru „Ptákoviny podle Aristofana“ jsem režíroval na jaře roku 1989 v Národním divadle v Praze a pak, kdy jsem si začal uvědomovat nový návrat ničivé byrokracie a politikaření za účelem získání moci bez ohledu na veřejný prospěch, znovu v našem divadle na Hudební scéně v roce 2010.

Zděsil jsem se z představy, že nám budoucnost ve své narůstající zvrhlé hyperkorektnosti přinese povinnost „obcházet“ s každým textem, který budeme chtít na naší scéně uvést, všemožné skupiny a jednotlivce a ptát se jich na jejich názor a třást se z možnosti, že nás budou žalovat ve svém pevném přesvědčení, že je náš záměr pro ně škodlivý. Anebo nás budou žalovat jenom tak, jak říkávala moje babička – z plezíru. A tak se stane, že až se domluví s Jirkou Žáčkem na jeho adaptaci Aristofanovy jiné komedie, (jednáme o tom už nějaký čas), s tím, že ji budeme chtít uvést v premiéře v roce 2019, budeme vám nakonec muset oznámit: „...pokud se nezmění zákony a schvalovací postupy, uvidíte novou komedii Jiřího Žáčka v optimistické variantě v roce 2040... pakliže vůbec.“ Co budeme dělat do té doby? Hrát pro vás divadlo? Ne. Obcházet soudy a dohadovat se o smyslu naší už neexistující práce.

Před pár dny jsem se dozvěděl, že Rakousko oznámilo, že dokončí dálnici z Vídně na české hranice před Mikulovem v roce 2017!!! Buď to chystali od roku 1950, nebo je něco shnilého ve státě... naschvál nenapíšu dánském.

Těšíme se s vámi na shledanou na našich scénách při uskutečňování dobrého a svobodného divadla. (Zatím nám nikdo pod nohy klacky tak jako nebohým „cestářům“ nehází).

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

**DUBEN
2017
CENA 25,- Kč**

V restauraci Nekonečno se křtila nová várka piva Hauskrecht.

Majitel pivovaru Petr Hauskrecht o křest požádal Zdeňka Junáka, Andreu Zelovou a Jakuba Uličníka.

Při ochutnávání nemohl chybět ani Gregor Mareček, provozovatel restaurace Nekonečno.

Na Moravském náměstí propaguje Sára Milfajtová pomocí mega plakátu muzikál Bítls.

V maskérmě pracují na vizáži Petra Štěpána.

Ten v novém muzikálu Viki kráčí za štěstím ztvární Marka Baštu, alias muže s jiskrou.

Plakát připravuje výtvarník Petr Hloušek, tvář mu propůjčí Lucie Bergerová, vše kontroluje asistent režie Jakub Przebinda.

LISTOVÁNÍ

Kluci z Bítls si do ateliéru přinesli Barboru Remišovou.

O chvíli později přišli znovu, tentokrát s Pavlínou Palmovskou.

Na Hudební scéně, mnohaletém pracovišti Milana Vorlíčka, se soubor rozloučil se svým kolegou.

Tragičky zesnulý šéf a zvukový mistr zůstává v srdcích svých přátel.

Hlediště Hudební scény se s Milanem Vorlíčkem rozloučilo potleskem.

Do sbírky pro naše divadlo originálně balených belgických čokolád přibyla čokoládka Bítls.

Wallace Stevens (1879–1955), americký básník řazený k modernistům. Nositel Pulitzerovy ceny (1955) za knihu sebraných básní. Vystudovaný právník, který započal veršovat již za svého pobytu na Harvardu. První knihu vydal sice už v roce 1915, ale během dvacátých let netvořil a nepublikoval a věnoval se cele obchodním záležitostem v pojišťovací branži. Žil v Hartfordu, ale hodně cestoval po Spojených státech a pravidelně zajížděl do New Yorku. Sbíral současné umění a znám byl též jako velký labužník. Další knihu básní vydal až v roce 1935, ale až na stáří, ve čtyřicátých letech, začal publikovat pravidelně své nejlepší básně. Z nich jsem si pro vás dovolil vybrat a přeložit básně *The Plot against Giant...*

Miroslav Macek

Kterak přelstít možno obra

První dívka

Když by mi ten křupan tvrdil,
kterak zrovna touží po mně,
utekla bych v okamžení,
člověčí pach lehce skryla
mezi vůně různých květin.
Přelstěn byl by dozajista.

Druhá dívka

Já bych před ním utíkala,
šátek přepestrý si přitom
kolem hlavy uvázala.
Zmaten byl by
dozajista.

Třetí dívka

Ach, ten chudák!
Já bych v běhu
oddychovala tak prudce,
že by nemohl mě minout.
Poté bych mu párkrát šeptla
hebká slůvka v hrubé boltece.
Beránek by stal se z něho.

„Až ti bude v životě nejhůř, otoč se čelem ke slunci a všechny stíny padnou za tebe.“

John Winston Ono Lennon

(9. října 1940, Liverpool –
8. prosince 1980, New York),
britský zpěvák, hudební skladatel,
malíř, herec, spisovatel, politický
aktivista, člen skupiny The Beatles.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

VELIKONOČNÍ KONCERT
hrajeme
na Hudební scéně 14. a 15. dubna 2017

Pouhá dvě koncertní uvedení!

Velkolepé orchestrální aranžmá
Zahraniční hosté
Náboženská témata v moderním hudebním hávu

Skladbu Via Lucis uvedl Zdenek Merta po-
prvé ve Smolné katedrále v Petrohradu

Rocková mše Daniela Kyzlinka
a Johna de Jonga propojuje hudbu
symfonickou, rockovou, popovou i filmovou

Oslavte Velikonoce hudbou!

Evelína STUDÉNKOVÁ

v rozhovoru s generálním
ředitelem společnosti SNIP & CO
Jiřím Morávkem

Na věži kostela sv. Jakuba odbíjí 11. hodina, vcházím do kavárny SAVOY, kam jsem pozval Evelínu (vlastně Evu, jak se dál dozvíme) Studénkovou.

Začneme neotřele dotazem, co jste dělala včera večer, když jste zaopatřila oba kluky?

Asi to bude znít divně, ale dívala jsem se v televizi na dokument o Mendelovi – že já budu někdy sledovat dokumenty!?! (smích) Ale bylo to krásný, takový probrněnský, polopatě pro mě hezky vysvětlené téma o geniálním Mendelovi a genech. Bylo to pro mě zajímavé i proto, že když hrajeme na Biskupáku, probíháme při nástupech v Moravském zemském muzeu i Mendelianem, kde sedí voskový Mendel v místech, kde také působil.

Nezbytná otázka na úvod. Pocházíte z Vrchlabí, z Podkrkonoší a teď žijete v Brně. Nestýská se vám po horách?

V Brně jsem velmi ráda a nic mně tu nechybí. Je mým druhým rodným městem. Žila jsem krátce i v Praze, ale na rodné Vrchlabí nedám dopustit, ráda se sem vracím. Mám tu rodiče, tatínek tu má firmu. Do Vrchlabí jezdím strašně ráda, ale je to náročné – než spakuju děti, k tomu všechny věci, pak ta cesta... Není to na odpoledne a vrátit se, je to přece jen z ruky. Mám tam i spoustu kamarádek, které jezdí za námi a já občas za nimi. Ale Brno už je teď můj domov.

A co ty hory?

Já jsem opravdový patriot a mám tam svoje zamilované místo, Horka se jmenuje. Je to na trase do Vrchlabí. Když minu Novou Paku, najednou se tam otevřou hory a mně je strašně dobře. Můj táta byl motokrosový závodník a kdykoliv se vracel stejnou trasou ze závodů ze světa domů, chytl ho to tam úplně stejně, věděl, že je doma... Ty Mendelovy geny holt nezapřeš (smích).

Vystudovala jste původně obchodní akademii, a pak skončila u divadla. Byznys vás nelákal?

Já jsem měla tendence směrem k divadlu už relativně brzy. Když mně bylo čtrnáct, patnáct let, v Praze se tehdy hráli *Drákulové*. Já jsem tancovala. O herectví a zpěvu jsem neměla páru, nic takového. Ale lákalo mě to. Sebrala jsem se a odjela do Prahy na konkurz a uspěla jsem.

Rodiče o vašich úmyslech věděli?

Věděli, ale jasně řekli, že si musím nejdřív udělat nějakou normální školu a pak mě pustí do světa. Ve čtrnácti bych jim odjela do Prahy... A já

S Jakubem Zedníčkem v muzikálu TITANIC,
režie: Stanislav Moša

jsem nebyla úplně vzorná (smích). Byla jsem trochu takový živel, teda trošku víc (smích). Udělali dobře, teď už to vím.

A proč ta obchodní akademie?

U nás ve Vrchlabí byl buď gympl, nebo obchodka. Tím, že taťka měl firmu a mamka taky podnikala, měla jsem k tomu blízko. Do firmy jsem chodila třeba i uklízet (brigádně za peníze samozřejmě). Když jsem tam během školy byla na praxi, počítala jsem halíře, řešila stohy papírů, byl tam takový přísný pan ekonom a nic mně neodpusťil... Moc mně to do života pomohlo, ale také řeklo, že chci jinam. Protože jsem se nedostala na JAMU, v osmnácti jsem odešla do pražské Michle na soukromou uměleckou školu. To si dobře pamatuju, protože hlavní důvod nepřijetí na JAMU byl pro nedostatek kreativity. V Praze jsem ale měla štěstí, že jsem jako vyučující potkala Jitku Smutnou, která mě potichu, na tajnačku připravila znovu na přijímačky na JAMU, tedy ke konkurenci, a tentokrát to vyšlo. A mimochodem, v divadle je nás takových původně s obchodní akademií víc a nikomu to neuškodilo.

Janáčkova akademie múzických umění slaví letos 70 let od založení. Jaké máte vzpomínky na brněnskou uměleckou akademii?

Jenom krásný, ale to asi všichni, kteří jsme se tam dostali a studovali. Není to vysoká škola, kam stačí přijít na důležitou přednášku, nějaké cviko a zápočet. My jsme tam bývali od nevidím do nevidím. Treba také proto, že aktivní herectví pedagogové tam bývali až odpoledne, kdy mohli přejít z divadla k výuce, a byli tam s námi až do večera. My jsme tam byli strašně rádi, bylo to dobré, bylo to fakt dobré. Když jsem dělala přijímačky, seděli v komisi také Stanislav Moša

a Zdena Herfortová, ta nám pak říkávala: Děti, já vás vychovám pro tohle naše divadlo. A měla pravdu, protože jen z našeho ročníku jsme čtyři absolventi dostali angažmá právě tady. Výborné bylo to, že Stanislav Moša seděl u přijímaček a tipoval si, kdo z nás by mohl být použitelný, a o to je obdivuhodnější, co z nás dokáže vymáčknot v praxi. Má u nás všech obrovský respekt a upřímně si přeju, aby nám hlavně dlouho vydržel.

Co děti, rodina, divadlo...

Není to vůbec jednoduché, ale kdo to má dnes jednoduché. Třeba Toníček přišel s tím, že chce hrát na kytaru, a přišel s tím sám, i tak jsem chvíli váhala. Ale byla jsem ráda, že už ho nezajímá jen fotbal, kam ho často vozíme. Ale čas, ten čas a ty nervy. To je: Toni, kytaru. – Jóó. – A nic. A já: Antoníne! A ve mně se to hněte. Pak ale, když se něco naučí, tak už ho to bere, a já jsem ráda. Nejsm určitě ambiciózní matka, která chce vychovat fotbalovou hvězdu nebo kytarového virtuóza. Určitě bychom s Ondrou (*manželem Ondřejem Studěnkou, pozn. red.*) nechtěli, aby se nám děti flákaly mezi panelákama, snažíme se ze všech sil, je to ale samozřejmě někdy dost náročné.

Říká se, že třeba kuchař doma nerad vaří. Zpíváte dětem doma?

Zpíváme, hodně zpíváme, takové to *Pec nám spadla* (*smích*).

„Pracujete“ doma s Ondrou, bavíte se o divadle?

Předpokládám, že je to tak všude. Ondra třeba teď měl hlavní roli v inscenaci *O myších a liďech*. Tak jsem nahazovala texty, nedá se to odložit. A funguje nám to, můžeme si v mnohem poradit. Někdy přemýšlím, jak to asi funguje partnerům, když je jeden neherec, ale určitě to funguje taky.

Ale teď z jiného soudku. Věříte na horoskopy?

Ale vlastně asi trochu jo, vyberu si z nich jen to dobré a když je to blbost, tak to zapomenu, protože co si člověk neudělá, to nemá, nebo co si udělá, to má. Hvězdy za nás nic nevyřeší. Horoskopy si občas přečtu, ale stejně se musím zařít po svém. Ale pročítala jsem také horoskopy u svých potomků Toníčka – Býka a Kryštůfka – Štíra z pohledu, jak s nimi fungovat, a kupodivu se mně to občas osvědčilo. Ale opravdu nejsem fatalista.

A ještě se vás zeptám – podle čínského lunárního kalendáře jste se narodila v roce Opice. Pozorujete na sobě nějaký vliv?

To je pravda, a že to není moc pěkné počtení, když si člověk čte o Opici podle lunárních symbolů, ale něco na tom je. Sedí to, dost to sedí, teda děkuju pěkně (*smích*). Ale ona ta Opice není zase jen špatná, je srandovní, občas i pomstychtivá, ale chytrá (*smích*). A říkám to nerada, ale když mě někdo zradí, podvede nebo obelže, špatně to snáším, nedokážu to přejít – tady v tom ta

Opice u mě sedí. V tom je Opice tak trochu potvora, i když lež a zradu snad nesnáší každý.

Vraťme se k divadlu – co vaše první role v Městském divadle Brno?

Moje první role v našem divadle byla ve *Světě plném andělů*. To bylo někdy v roce 1999, to je let! To by bylo dětí zrozených od té doby náma holkama, co jsme v tom hrály, kdybychom je přivedly dohromady na dvůr divadla. To by autoři inscenace Stanislav Moša se Zdenkem Mertou měli radost, stačí se podívat na Facebook, kde jsou přírůstky v rodinách herců pravidelnou „téměř týdenní“ aktualitou (*smích*).

Někde jsem četl, že jste v začátcích měla roli ve West Side Story?

To se nedá zapomenout (*smích*). Hrála jsem ve *Westce*, hrála jsem Čáru – toho kluka s tím šátkem. *Westka* je vlastně furt na repertoáru a já v ní pořád hraju toho kluka (*bujarý smích*). Ale vážně, mám vystudované muzikálové herectví a muzikál mám strašně ráda. Miluju ale činohru, je to prostě královna divadla.

Jste ráda, že jste přes Prahu přišla z hor do Brna?

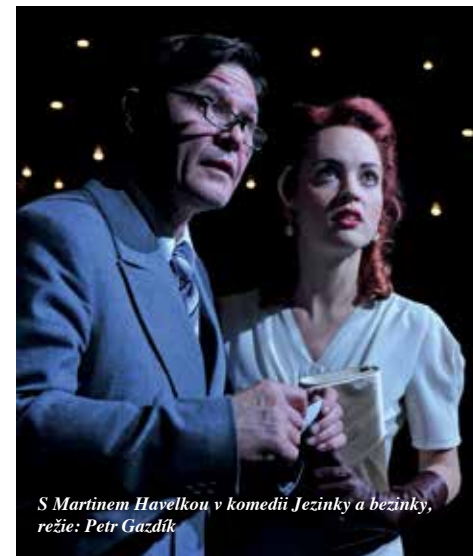
Moc, opravdu moc. Atmosféru, která vládne v našem divadle, bych těžko hledala jinde, těžko se to dá pocitově popsat, ale jsem v Městském divadle i v Brně strašně ráda.

Vaše hlavní role teď spočívá v pozici mateřských a rodinných povinností, sem tam si odskočíte na nějakou roli, určitě se vrátíte do plného procesu v divadle. Zeptám se – máte nějaký svůj herecký sen – vytouženou roli?

Ten jsem nikdy neměla, opravdu ne, a je nás opět víc. Určitě jsou takoví, co herecké sny mají, ale já je nemám, opravdu. Přijímám každou roli tak, jak přichází. Mám třeba ráda ruské autory, ale nikdy jsem je nedělala. Nikdy jsem třeba se Stanislavem Mošou nezkoušela Čechova. A třeba se jednou odvážím, půjdu k němu a řeknu mu to (*smích*). Ještě jsem to neudělala (*smích*). Tak to vidíte, to bych vlastně chtěla, já bych něco přece jen chtěla. Možná k tomu tihnu, protože jsem čtvrtinová Ukrajinka po babičce, prostě někde to tam ve mně je... A zase jsem u toho Mendela, že? (*smích*)

Geny se můžou zapřít, ale ne ošálit. Ještě mně něco povězte k vašemu méně obvyklému jménu Evelína.

Já jsem Eva, v občance mám zapsáno Eva, jsem

S Martinem Havelkou v komedii *Jezinky a bezinky*, režie: Petr Gazdík

Eva a vždycky to říkám, i když se představuji. V divadle jsem Evelína od začátku, protože při mém příchodu už tady bylo Ev moc. Ve skutečnosti je Evelína od mé maminky. Eva slaví svátek na Vánoce a mamka mi přála k srpnové Evelíně, abych nepřišla o dárky. Nesu si to z dětství, kdy mně tak říkala mamka, kamarádky. Patří ke mně, slyším na Evelínu. Ptají se mě, jestli to není pseudonym. Není, nejsem žádná hvězda, která potřebuje pseudonym nebo přezdívku.

Co byste řekla na závěr?

Ani nevím. Už při Toníčkoví jsem měla takový záchvat, že se do divadla asi nevrátím, ale dneska vím, že bez divadla nemůžu být, že se mně bez něj těžko žije. Ale hlavně to tam mám strašně ráda. Nechci, aby to vyznělo jako laciné klišé, ale my jsme tak vynikající parta, že se tam musím vrátit a zvládnout divadlo i s dětma. Jsme taková rodinná firma. Někdy je toho fakt moc, ale kdy toho není moc? Zvlášť třeba na konci června padáme únavou – závěr sezóny, hostovačky a k tomu Biskupák, ale ten máme všichni opravdu moc rádi. Není to rutina. Víím, že rutinní práce, kterou jsme si zkusila v tatínkově firmě, je velmi důležitá a někdo ji dělat musí. Ale pro mě to není. Kdybych měla být jen ve sboru a neměla příležitost hrát, tak to nedělám. Rutina by mě zničila. Proto miluju naše divadlo a lidi kolem něho.

Foto: Tino Kratochvíl

A portrait of Jakub Zedníček, a man with shoulder-length brown hair and a light beard, wearing a blue button-down shirt and jeans. He is standing with his arms crossed, looking directly at the camera with a neutral expression.

LELKOVÁNÍ S

Jakubem ZEDNÍČKEM

Nejšťastnější člověk na světě. Za toho se považuje věčně rozesmátý, živě gestikulující a v každé větě upřímný Jakub Zedníček. V divadle se mu daří, jde z role do role, poslední postava Ringo Starra v muzikálové komedii *Bítls* mu vyloženě sedla a hlavně – jak zdůrazňuje – se pořád nemůže nabažit nádherného pocitu novopečeného tatínka z nedávno narozeného miminka. Dcerku Mayu pomáhal své herecké partnerce Lence Janíkové osobně přivést na svět a ten zážrak mu zjevně úplně změnil život.

Když mně ti zkušenější říkali, že po narození miminka je najednou všechno jinak, říkal jsem si: Jasně, máte pravdu, ale zas tak horké to nebude. Teď ale musím přiznat – je to mnohokrát, mnohokrát lepší, než jsem si i v těch nejhezčích snech mohl vůbec představit!

Moc gratulujeme. A nejen k tomu miminku, ale i k báječné postavě slavného Brouka. Jak se ti podařilo vtělit se tak přesvědčivě do postavy legendárního bubeníka? Vždyť ty přece vzhledem ke svému věku znáš beatlesové šilenství vlastně jen zprostředkovaně.

Z té role mám opravdu velkou radost. Ale zároveň se musím přiznat, že už hodně dlouho jsem se tak důkladně na žádnou postavu nepřipravo-

val. Ta mi fakt ještě nejde a musím na ní „zamakat“. Výhodou však je, že se jedná o představení, které se každou reprízou pořád ještě vyvíjí, zdokonaluje. A já jsem tomu rád. Je to vlastně moje první postava, kdy se snažím vtělit se do reálné osobnosti, a to – jak se zdá – mi sedí, když můžu někoho okopírovat a nemusím vymýšlet nic svého (*smích*). Samozřejmě nesmím zapomenout na všechny ty ostatní, co naše *Bítls* pro divadlo vytvořili. Nejen na výborné kolegy a trojici autorů, režiséra, choreografa, kostýmy, ale především na skvělou muziku, která tam hraje. Já sice až tolik do hudby nevidím jako Lukáš Janota, ale určitě je pravda, o čem jsme se spolu nedávno v souvislosti se skupinou Beatles bavili, že na to, že šlo vlastně o pop, tak jde ve většině případů o dost složité harmonické postupy, které se objevují v jazzu a podobně, takže na pop dost dobrý.

V kolika inscenacích hraješ?

Spíš by bylo lepší zeptat se mě, v kolika nehraju. To by asi bylo jednodušší. Děláním si tak trochu legraci, ale vážně, je toho tolik, že to číslo z hlavy opravdu nevím. Ale díky bohu za to. A díky osudu za to, že se mi vlastně splnil můj dávný sen – nechodit do práce. Já totiž sice pracuji a snad i hraji, tudíž jsem asi herec (*smích*), ale do práce nechodím. Chodím hrát, chodím dělat to, co mě

Snažím se najít správný poměr mezi hereckou pokorou a drzostí.

val. Ty jejich písničky jsem samozřejmě znal, doma si je naši pouštěli, hráli je i mně, i když i Šmoulové byli často na programu (*smích*), ale já moc stál o to, abych vystihl co nejvíce chůzi, pohyb, gestikulaci Ringa, který hodně používal i ruce, takže pak vynikly všechny ty jeho prsty, které na něm také doslova hrají. Pokud se mi to jenom trochu podařilo, tak jsem fakt rád. Naštěstí už mám za sebou období, kdy jsem se na sebe moc nedokázal koukat, a tak mě v poslední době pomáhá, když si svou postavu nahrávám na zkuškách, pak si ty sekvence pouštím a snažím se na nich hledat chyby. A tak to bylo i s Ringem. Při představení si hodně užívám nejen tu samotnou postavu, ale i hudbu a písničky, které má rád snad každý. Ale uvědomuji si, že je ještě potřeba dotáhnout k dokonalosti nebo alespoň maximálně vylepšit tu takzvanou typickou „britš ingliš“.

vždycky bavilo a baví čím dál tím víc. A navíc, jestli jsem to už neříkal – mám úžasnou partnerku a teď máme i nejužasnější děťátko na světě. Děťátko, u jehož zrodu jsem byl a na těchto rukou jsem ji měl, když se poprvé podívala na svět! ***Ale ty přece nemáš jen divadlo. Je mnoho lidí, kteří tě hrát nikdy neviděli a přece tě znají z televizního pořadu Kurňa, co to je, který moderujete a provázíte s tvým strýcem Pavlem Zedníčkem, tedy Čmaňou. Jak se časově dá skloubit množství hraní a ještě natáčení?***

Hlavní je, že když se chce, tak jde všechno. Chce to jen dobře si naplánovat čas. V čemž je mi mou obrovskou oporou a chodícím diářem má Lenička. Toto natáčení bývá tak zhruba jednou za měsíc či měsíc a půl, kdy se točí během tří dnů víc dílů najednou. Obvykle dva díly denně. Natáčení není moje jediná vedlejší aktivita. Brzo pojed-

me na turné s cyklem komorních pořadů *Listovávání*, což je vlastně projekt scénického čtení, se kterým objíždíme republiku. Je to taková decentní záležitost, moc mě to baví, ten kontakt s divákem a posluchačem je velmi blízký a co je nejvíc potěšitelné, že na to lidé chodí. Je to prostě fajn. Další zkušeností je také nový televizní cyklus ze soudní síně, kde jsem představitelem spravedlnosti – justice. Je úžasné, že s ksichtem vraha můžu být i právník, jsem tedy chodící paradox. Milan Němec jednou pravil: Jestli ty někdy budeš hrát kladáse, tak nechci vidět ten rypák, co bude hrát záporáka. Takže tak. Je to původně slovenský formát, nyní vytvářený i pro českého diváka. Točí se to v Bratislavě, a i když scénář existuje, je tam dost velký prostor pro improvizaci. Mimo hereců v pořadu účinkují i neherci a je potřeba na ně patřičně reagovat, a protože se to natáčí většinou bez střihu na jeden zátah, vznikají situace, které jsou opravdu velkou hereckou školou.

Mimochodem, když je řeč o scénickém čtení. Až tvoje holčička povyroste, budeš jí taky číst pohádky?

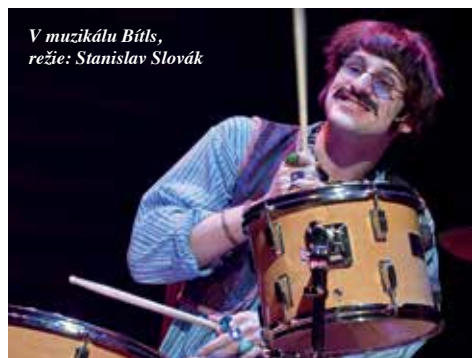
Já nejen, že jí je budu číst, já je budu i vymýšlet. V životě už jsem se totiž toho dost navymýšlel... A když nad tím tak přemýšlím, tak se na to už teď těším.

Po premiéře jsem mezi diváky několikrát zaslechl uznání, jak se ti podařilo dobře zazpívat píseň, kterou v roli Ringa máš. Jaká je tvá pěvecká průprava?

Pěveckou průpravou bych to zrovna nenazýval. Ovšem je fakt, že mám za sebou divadelní učňák v oboru herec – číšník, a tam jsme zpěv měli. Tak jsem se snad i trochu něco naučil. A hlavně jsem vždycky zpíval s babičkou, když jsem musel umývat nádobí po obědě, jinak mě totiž nepustila ven za klukama, tak jsem zpíval velmi demonstrativně píseň *Černý muž pod bičem otrokáře žil*, velmi nahlas, což byl výborný trénink hlasového fondu. Takže průpravou jsem prošel, ale fekněme lehece alternativně.

Některé tvoje fóry jsou dost zálučné. Co je učňák v oboru herec – číšník?

Tak já někdy říkám konzervatoři, kterou se mi jaksi nepodařilo udělat na jeden zátah. Odešel jsem tenkrát v polovině šestého ročníku a teprve až jsem byl v angažmá, vrátil jsem se tam a školu dokončil. Ale zadarmo jsem to nedostal, byť

V muzikálu *Bítl's*, režie: Stanislav Slovák

byl mým vedoucím již tehdejší herecký kolega Igor Ondříček. Ovšem protekce u něj žádná nebyla. Spíš naopak, a to mu jen tak nezapomenu (*smích*). Chtěl ze mě něco dostat, a že to Igor umí, věřit že v lidech něco je a případně to vydolovat, ale u mě se mu to naštěstí nepodařilo, takže jsem si zachoval svůj titul neherce s energií. Nezasílám, že za mým vyhovováním byl jaksi neuspořádaný studentský život, což se však myslím stává i v lepších rodinách. No ne? Později jsem asi přišel víc k rozumu, nějak se mi to rozleželo v hlavě. Sestra vysokoškolsky vzdělaná, maminka taky... a tak jsem asi šel trochu do sebe a dnes jsem tomu rád. A když se vrátím ještě k *Bítl's*, líbí se mi mimo jiné i to, že jsou v inscenaci okamžiky či náznaky, které jsou mně z mladých let tak trochu blízké. Jasně narážím na výbornou scénu, která provází slavnou píseň *Lucy in the Sky with Diamonds*, která je vlastně zkratkově známé drogy LSD se zhmotněním představ drogově opojených. Ne, že bych měl zkušenosti s LSD, ovšem taky jsem byl mladý a pojem tráva jsem už kdysi slyšel (*smích*). Mimochodem se traduje, že Ringo byl opravdu první, který z „Brouků“ zkusil kouřit trávu a taky ji do kapely donesl.

V angažmá jsi už pátou sezónu. Která představení pro tebe byla takřikající stěžejní?

No přece všechna! Ale vážně. Některá asi byla opravdu hodně důležitá. Určitě k nim patří *Mary Poppins*. Pak to bylo jistě hned následující *Chicago*, kde jsem se jako tanečník osudově seznámil se svojí přítelkyní, láskou a maminou našeho společného zázraku Leničkou. Dál to byl třeba i *Jakub a jeho pán*. Nejenom proto, že mám tu hru moc rád, ale i proto, že při ní jsem měl to štěstí, že jsme ji mohli zahrát dokonce v Paříži a dokonce samotnému autorovi Milanu Kunderovi.

A to se nezapomíná. Měla to být vlastně tenkrát generálka v nám neznámém prostředí a pan Kundera měl přijít až na večerní představení. Ovšem přišel už na odpolední zkoušku, takže jsme hru odehráli jen pro něj a jeho manželku jak o život celou. Mimochodem, role Mladého Otrapy je pro naši rodinu asi osudová, protože stejnou roli hrál Čmaňa zhruba dvacet pět let přede mnou, když hrál *Jakuba fatalistu*. No a pak se třeba nedá také nikdy zapomenout na *Krále Leara*, kde hraji Edmunda, Glostrova levobočka, pěkného hajzla. Jednak to byla velká herecká výzva a pak je to představení, kde jsem na jevišti s Bolkem Polívkou. A to je zážitek i čest. Nepřeháním. Byť Bolka samozřejmě jako blízkého přítele strýce znám už od dětství. A mohl bych ještě pokračovat. Ale lepší bude se těšit na další takové zážitky, které jak doufám přijdou.

S Alešem Slaninou v muzikálu *Bítl's*, režie: Stanislav Slovák

Zase jsi připomněl to svoje osobní štěstí spojené s miminkem a přítelkyní. Pokud vím, žijete spolu jako partneři. Neplánujete teď po narození dítěte svatbu?

Původně jsem to v úmyslu jaksi neměl. Je nám spolu moc dobře a ten papír jsem nepovažoval za až tak důležitý. Ovšem teď už máme dítě, všechno se změnilo. Zkrátka už raději říkám: Nikdy neříkej nikdy! (*smích*)

Jakuba Zedníčka se nelze nezeptat na vliv strýce Pavla. Pomohla ti jeho popularita?

Určitě. Žiju jenom z toho a snažím se na tom parazitovat, jak jen to jde. Teď vážně, dědeček režíroval jako ochotník, babička hrála, máma, táta v divadle, ségra, takže nikoho ani moc nepřekvapilo, že jsem se nakonec chtěl stát taky hercem. Určitě mě hodně ovlivnil i Čmaňa, ale nesnažím se ho napodobovat, byť je pro mě jedním z velkých vzorů a jeho kritiky si velmi vážím. Mimo-

chodem, já se k lidem kolem sebe snažím být hodně upřímný, byť jsem možná někdy až moc velký extrémista a urputník, ale rád mám upřímnost i od ostatních. A tak si hodně vážím i těch, kteří mi řeknou, že se mi něco nepovedlo. Takoví lidé v mém okolí naštěstí jsou. Babiš zaplať za tyto názory.

Když už jsme u toho, že není vše jen ozářené sluncem a taky se někdy něco nepovede, stává se ti to taky?

Občas se stane, že člověk jednoduše nemá den, a ať se snaží, jak se snaží, ne vše se povede. A tak třeba přijde okamžik, kdy při častém reprízování mám najednou pocit, že už svou postavu nežiju naplno a že je s tím potřeba rychle něco udělat. To se myslím stává každému a kdo říká, že ne, tak kecá. Už mě taky třeba jednou zradil i hlas. Bylo to v *TITANICu*, přiznám se, trochu jsem tomu pomohl ne zrovna ukázněným chováním ve dnech před tím a nakonec to skončilo tak, že ze mě nevyšla ani hláska. Jen sípota a roli za mě musel se zákulisí odepívat kamarád, který ji četl z partu, a já na jevišti jen otvíral hubu, takový live playback. To nemají ani na West Endu. Asi bych to neměl říkat, ale já se tím docela bavil... O mně je taky známo, že jsem vtípaček. Ovšem někdy neznám hranice a pak už se bavím jen já a to není dobrý, ale trapný. A přesně tento stav mě kdysi dovedl k jednomu nepřijemnému zážitku spojenému s divadlem, který ale taky k životu patří, tak proč ho neříct. Bylo to právě v souvislosti s již zmíněnou pro mě osudovou hrou *Jakub a jeho pán*, kdy jsem jako mladý herec měl hodně nezdravé sebejistoty a s tím bylo spojeno moje zákulisní rádobý vtípné výtržnictví. Jednoduše řečeno jsem zlobil a ještě jsem to považoval za velkou srandu. Tehdy přetekla už určitá míra jinak hodně tolerantního a báječného režiséra a ředitele Stanislava Moši. Tenkrát si mě zavolaal a řekl mi bez dalšího jedinou větu: Víš, dobrý herec, to je správná míra mezi pokorou a drzostí. Byla a je to velká pravda a já se jí snažím dodnes řídit. I když je fakt, že na to občas zapomínám. Ale to se snad časem taky zlepší (*smích*).

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl

V OSLNĚNÍ

Andrea KUČEROVÁ

Jako kostýmní výtvarnice pracuješ pro divadlo bezmála 25 let a za tu dobu jsi svojí tvorbou ve více než stovce inscenací prošla 2000 let lidské historie. Množství vytvořených kostýmů bych těžko počítala. Každá z figur přitom byla vždy do nejmenšího detailu výtvarně, konstrukčně i materiálově bezchybná, v přesném dobovém stylu i v jemných detailech. Kde jsi prosím tě pobrala tolik síly a inspirace k takovému dílu?

Já mám to štěstí, že můžu dělat to, co mě baví a žít se tím. A jsem noční pták, dokážu pracovat dlouho do noci. Přes den pracuji na realizaci kostýmů v krejčovských dílnách a pro navrhování mám večer a noc, kdy je klid, nic mě nevyrušuje. Jsem pohroužená do svých představ, žiju s tou hrou, příběhem, jeho postavami a charaktery, kreslím a nevnímám čas. A každá hra je jiná, i když je někdy z historického období, které jsem už dělala, vždy je to nové, jiné téma, situace a charaktery, najdu si pro ztvárnění nějaký svůj klíč – výtvarné východisko a to pak rozvíjím. U historických her vycházím z dobové módy a reálií, ale vybírám si pro mě to podstatné a pak

udělám svou stylizaci kostýmů, která naplní mou představu té inscenace.

Nikdy nenecháváš věci náhodě a každý knoflík či prýmek na šatech jsou tvojí pečlivou volbou. Přísně sleduješ hloubku každého záhybu a musíš dobře vědět, jak dlouhý stín bude v konkrétním jevištním osvětlení vrhat. Se stejnou profesionalitou, tvořivostí a nápadem přistupují zjevně ke své práci všechny umělecké složky vašeho divadla. Myslíš si, že právě toto je základem vaší oblíbenosti?

Ano! Myslím si, že základ je, že to všichni děláme nejlépe, jak umíme, ale hlavně, že tomu věříme a baví nás to. Celý proces tvorby, ta cesta, je naše radost. Myslím, že si to běžný divák ani neuvědomuje, proč se mu u nás líbí, prostě se mu líbí ta inscenace, má hezký zážitek, někdy k zamyslení, jindy k pobavení, ale ten zážitek je souhrn všeho nejlepšího, co je každý z nás schopen ze sebe vydat.

V posledních třech premiérách, které šly velmi rychle za sebou, ses musela přenést od Shakespeara přes Chaplina až do Bítlů. Můžeš říct,

jak taková jedna cesta časoprostorem pro tebe vypadala a co na ní bylo nejobtížnější?

Nemám problém přenést se stoletími při navrhování, ale dělám to odděleně. Pár nocí se Shakespearem, pár nocí s Chaplinem, další s „Brouky“... Pak ale nastává období realizace a zkoušek. A to jde do tuhého. Většinou mám na zkoušku

Divácký zážitek je souhrn všeho nejlepšího, co je každý z nás schopen ze sebe vydat.

kostýmu deset minut a často zkouším souběžně dvě hry. To přenést se ze hry do hry je těžké. Musím to zvládnout, ale často je to bolestivé.

Přišli jste s féerií Bítlů, s obrovskou porcí leg-race, humoru a veselí. Je tvoje práce na komediích veselejší než na dramatech?

Ani ne. Já tu veselost zažiju při čtení scénáře, když je to komedie. Pak je to moje uvažování nějak stejné jako vždy, pro mě se liší činohra a muzikál, je to jiný žánr a především množství kostýmů. *Zamilovaného Shakespeara* byla radost dělat, protože ta historka je krásně napsaná. Kromě toho, že je to zamilovaný, je to o divadle, o tom, jak ten proces probíhá, nikdy není nic jisté, autoři slibují a píší do poslední chvíle, do začátku zkoušek a během nich. To bylo tenkrát a dnes taky. Já se při generálkách tak bavila! Říkajíc si: To je jak u nás. Furt to nemají hotové!

Kostýmy jsem udělala dobově a charakterem, jak nejlépe umím, jak to vidím já. Na jevišti to pak občas není moc vidět, protože se svítí jen na hlavní figury. Ale tomu rozumím. Já jsem služebník – přispěvatel tomu celku. Je to týmová spolupráce. Já tu inscenaci miluju, protože je o nás divadelních, a všichni kolegové herci jsou úžasní.

Měla jsi mezi „Brouky“ svého favorita?

Tu kapelu jsem vždycky vnímala jako celek, mám jen oblíbené písně.

*Text: Patricie Vojtěchovská,
foto: jeř Kratochvíl*

Křídla 2015/2016

Jaroslav BUBEN

Cena bezpečného zázemí ankety Křídla se uděluje lidem, které vlastně diváci obvykle ani neznají, nicméně bez kterých se žádné divadlo neobejde. Potěšilo vás toto ocenění? Co na něj říkali vaši přátelé či nejbližší?

Ocenění mě velmi potěšilo. Největší radost měla moje rodina a přátelé. Ocenění jsem dostal také díky kolegům z malířny, kteří bezpečné zázemí spoluvytvářejí a kterým tímto ještě jednou děkuji.

Kdo je v případě vzniku nové inscenace pro vaši práci nejdůležitější? Je to autor scény, režisér nebo je to vyslovené týmová práce, do které můžete i vy zasáhnout svým názorem?

Nejdůležitějšími osobami pro vznik nové inscenace jsou scénograf a režisér. Scéna je víceméně daná a do výtvarného řešení my nezasahujeme. S kolegy řešíme technologie, kterými se nejvíce přiblížíme záměru autora scény. Jinak je to samozřejmě týmová práce.

Jak dlouho v Městském divadle pracujete? Dá se spočítat, na tvorbě kolika scén jste se už podílel a která práce byla pro vás nejsložitější?

V divadle pracuji již 15 let. Nejdříve jsem zde byl na civilní službě a po jejím absolvování jsem dostal nabídku zde zůstat, kterou jsem velmi rád přijal. Asi by se dalo spočítat, na kolika scénách jsem se už podílel, ale přesné číslo neznám. V průběhu těch let jsme pracovali na scénách pro Činoherní, později i pro Hudební scénu, Biskupský dvůr a na scénách pro zájezdová představe-

ní. Přibližně je to kolem 140 inscenací. Pro mě je nejsložitější, když děláte scénu, kde si nemůžete moc dovolit opravy. Například *Noc na Karlštejně*, která se uváděla na Hudební scéně. Tam jsme stříkali pomocí šablony vlastní celou scénu na čisté plátno a každá oprava by byla vidět.

Bylo vám někdy líto toho, že se vaše dílo po odehrání zlikvidovalo? A která scéna vám natolik přirostla k srdci, že jste si třeba její návrh schoval na památku?

Někdy vás to mrzí, že se některá scéna likviduje, ale zase až tolik to neřešíme. Beru to jako fakt, protože pokud pro danou scénu nenajdete další využití, třeba pro jiné divadlo, tak jiná možnost než likvidace není. Na mnoho inscenací mám hezké vzpomínky. Některé návrhy mám schované.

Nosíte si „práci domů“? Tedy jestli i poté, co opustíte divadelní dílny, občas přemýšlíte nad tím, co se dá vylepšit, změnit?

Práci si domů nosím. Pokud řešíme nějaký problém, přemýšlím nad ním i mimo divadlo. Chodívám i na zkoušky, abych viděl ve světlech všechny možné problémy. Většinou si ani neužiju první představení, protože stále přemýšlím nad scénou, jestli je vše v pořádku.

Jaké máte koníčky? A mají nějakou souvislost s vaší profesí?

Dříve jsem hrával závodně tenis. Nyní se mu věnuji spíš rekreačně, chodíváme hrát také s kolegy z našeho divadla a společně se účastníme i fotbalového turnaje. Mám-li čas, věnuji se malbě, navštěvuji i jiná divadla, rád cestuji, jezdím na kole, je toho více.

Co byste přál sobě a divadlu v roce 2017?

Sobě bych přál samozřejmě zdraví a aby se mi práce v divadle dařila a bavila mě jako dosud. Městskému divadlu Brno přeji stále plná hlediště a spokojené diváky.

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil

HRAJEME

Zdenek Merta, Daniel Kyzlink, John de Jong: VELIKONOČNÍ KONCERT

Dva jedinečné koncertní projekty českých a zahraničních umělců se propojí v pouhých dvou uvedeních na jevišti Hudební scény o letošních Velikonočích!

Cyklická skladba *Via Lucis* Zdenka Merty je obrazem, napsaným na latinské liturgické texty. Sbor archetypálně reprezentuje lidstvo a soprán s tenorem mladou dvojici, která kompozicí prochází – muže a ženu, jednotlivce, vlastně kohokoli z nás. Skladba zazněla poprvé v roce 2010 ve Smolné katedrále v ruském Petrohradě a pro Brno ji nazkouší orchestr Městského divadla Brno, Ars Brunensis Chorus a sólisté Sonia Warzińska a Tomáš Ondriaš.

Druhou částí slavnostního Velikonočního koncertu bude patřit rockové mši *Sanctus*, která je unikátním hudebním projektem českého skladatele Daniela Kyzlinka a anglického textaře a písničkáře Johna de Jonga. Dílo ve velkém orchestrálním aranžmá spojuje rockovou a duchovní hudbu. Textově vychází z klasické latinské mše, která je doplněná o nové autorské texty. Po hudební stránce se jedná o fúzi hudby symfonické, rockové, popové a filmové. Nastudování Martina Lebela detailně vykreslilo brilantní orchestrální aranžmá a celkový dojem umocňují dechberoucí výkony londýňští zpěváci Gaz Twist a Sara Louise.

Ladislav Klíma: LIDSKÁ TRAGIKOMEDIE

„Neztrácejme ani vteřinu, ten čas je ztracen, který nestráví člověk v hospodě!“

Na Činoherní scénu vám přivážíme na jeden jediný večer pražskou inscenaci, ověnčenou cenami. *Lidská tragikomedie* režisérky Hany Burešové, se kterou již dlouhá léta spolupracujeme, získala Cenu odborné poroty GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích a stala se Inscenací roku v anketě portálu i-divadlo.cz, na druhém místě byla v Cenách kritiky i v anketě Divadelních novin. Jan Vondráček (Pulec) získal cenu za herecký výkon na GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích a herecký výkon roku v anketě i-divadlo.cz.

Lidská tragikomedie je nejvýznamnější a také nejzábavnější divadelní hrou originálního, ve své

době nedoceneného českého filozofa a spisovatele Ladislava Klímy (1878–1928). Groteskní filozofické drama, ve kterém se pět spolužáků setkává na oslavě maturity, poté po třiceti a znovu po pětadvaceti letech, je satiricko-ironickým podobenstvím o ztroskotání velkolepých mladických snů v přízemní šedi života.

Rozdílné povahy a životní postoje pětice čerstvých maturantů – básníka (Pulec), vládce (Obnos), vědátora (Kantorka), požitkáře (Šoř) a filozofa (Odjinud) sjednocuje společné mladické velikášství a pyšné přesvědčení, že zůstanou věrni svým dosavadním ideálům a „dobydou svět“. Přes všechno hořce groteskní a osvobodivý smích, který nade vším burácí, je *Lidská tragikomedie* i hrou až jímavě vypovídající o křehkosti člověka a jeho údělu.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Marek Němec, Jan Vondráček, Martin Matějka, Miroslav Táborský, Miroslav Hanuš, Vlastimil Zavřel, Veronika Lazorčáková, Magdalena Zimová, Jan Meduna, Tomáš Turek.

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry: VRABČÁK A ANDĚL

Edith Piaf a Marlene Dietrich. Dvě velká jména světového šoubyznisu. První si svět podmanila svým zpěvem, dojemným životním příběhem a nenápadným zjevem, druhá okouzlovala svou krásou, elegancí, uhrančivým pohledem a byla jednou z prvních evropských, respektive německých hereček, která se dokázala prosadit v Hollywoodu. První celý život touží po opravdové velké lásce a novému citu vždy maximálně propadá, ta druhá střídá muže (a snad i ženy) jako kabáty a nezastírá svůj cynický pohled na romantiku. První umírá vysílením v sedmačtyřiceti letech, celá Francie pro ni truchlí, druhá se dožívá úctyhodných jednadvadesáti let, ale rodné Německo ji považuje za zrádkyni. Jsou natolik rozdílné, ale přitom dokážou najít společný rytmus, společná témata a dokonce i společnou lásku.

V průběhu inscenace zazní (samozřejmě naživo ve francouzském, německém i anglickém originále!) téměř dvě desítky nesmrtelných písní obou protagonistek!

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: Hana Holíšová nebo Markéta Sedláčková, Katarína Ptáčková nebo Ivana Vaňková, Eliška Skálová, Barbora Remišová, Robert Jícha a Alan Novotný.

PROGRAM DUBEN

PROGRAM KVĚTEN

ČINOHERNÍ SCÉNA			
2. 4.	ne	19.00	Zamilovaný Shakespeare E7
3. 4.	po	19.00	Lidská tragikomedie
5. 4.	st	19.00	Vrabčák a anděl
6. 4.	čt	18.00	Vrabčák a anděl
7. 4.	pá	19.00	Vrabčák a anděl
8. 4.	so	19.00	O myších a lidech A6
9. 4.	ne	19.00	O myších a lidech D
10. 4.	po	19.00	Zamilovaný Shakespeare AB1
11. 4.	út	19.00	Zamilovaný Shakespeare C2
12. 4.	st	19.00	Splašené nůžky
13. 4.	čt	18.00	Zamilovaný Shakespeare
14. 4.	pá	19.00	Zamilovaný Shakespeare
15. 4.	so	19.00	Zamilovaný Shakespeare
18. 4.	út	19.00	Ryba potmě AB2
19. 4.	st	19.00	Ryba potmě
20. 4.	čt	19.00	Ryba potmě AB4
21. 4.	pá	19.00	O myších a lidech C5
			
22. 4.	so	19.00	Ryba potmě AB6
23. 4.	ne	19.00	O myších a lidech E7
24. 4.	po	19.00	O myších a lidech AB1
25. 4.	út	19.00	O myších a lidech A2
26. 4.	st	19.00	O myších a lidech
27. 4.	čt	18.00	Vrabčák a anděl
28. 4.	pá	19.00	Vrabčák a anděl
30. 4.	ne	18.00	Splašené nůžky

HUDEBNÍ SCÉNA			
3. 4.	po	19.00	Král Lear A2017/M2017
4. 4.	út	19.00	Král Lear R2017/X2017
5. 4.	st	19.00	Král Lear T2017/Z2017
6. 4.	čt	19.00	Král Lear
7. 4.	pá	19.00	Král Lear
			
9. 4.	ne	18.00	Bitls
10. 4.	po	19.00	Bitls
11. 4.	út	18.00	Bitls
12. 4.	st	19.00	Bitls
14. 4.	pá	19.00	Velikonoční koncert
15. 4.	so	19.00	Velikonoční koncert
27. 4.	čt	19.00	Viki kráčí za štěstím zadáno
28. 4.	pá	14.00	Viki kráčí za štěstím
28. 4.	pá	19.00	Viki kráčí za štěstím A5/AB5
29. 4.	so	19.00	Viki kráčí za štěstím P
30. 4.	ne	19.00	Viki kráčí za štěstím D/E7

ČINOHERNÍ SCÉNA			
1. 5.	po	19.00	Splašené nůžky
2. 5.	út	19.00	O myších a lidech E2
3. 5.	st	18.00	O myších a lidech SP
4. 5.	čt	19.00	O myších a lidech A4
5. 5.	pá	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)
6. 5.	so	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)
7. 5.	ne	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)
8. 5.	po	19.00	O myších a lidech
10. 5.	st	19.00	Jméno
11. 5.	čt	19.00	O myších a lidech
12. 5.	pá	20.00	Hovory na útěku
13. 5.	so	15.00	O bílé lani
13. 5.	so	18.00	O bílé lani
14. 5.	ne	17.00	Sólo
19. 5.	pá	14.00	Žitkovské bohyně
19. 5.	pá	19.00	Žitkovské bohyně A5
20. 5.	so	19.00	Žitkovské bohyně P
21. 5.	ne	19.00	Žitkovské bohyně
22. 5.	po	19.00	Splašené nůžky
23. 5.	út	18.00	O myších a lidech
24. 5.	st	19.00	Žitkovské bohyně AB3
25. 5.	čt	19.00	Žitkovské bohyně AB4
26. 5.	pá	19.00	Žitkovské bohyně AB5
27. 5.	so	19.00	Žitkovské bohyně A6
28. 5.	ne	19.00	Žitkovské bohyně D
29. 5.	po	18.00	Žitkovské bohyně SP
30. 5.	út	19.00	Žitkovské bohyně C2
31. 5.	st	19.00	Splašené nůžky

HUDEBNÍ SCÉNA			
1. 5.	po	19.00	Viki kráčí za štěstím A1/AB1
2. 5.	út	19.00	Viki kráčí za štěstím A2/AB2
3. 5.	st	19.00	Viki kráčí za štěstím A3/AB3
4. 5.	čt	19.00	Viki kráčí za štěstím C4
5. 5.	pá	19.00	Viki kráčí za štěstím C5/E5
6. 5.	so	19.00	Viki kráčí za štěstím A6/AB6
8. 5.	po	19.00	Noc na Karlštejně
9. 5.	út	18.00	Noc na Karlštejně
12. 5.	pá	18.00	Fanny a Alexander
14. 5.	ne	16.00	Olga (Horror z Hrádečku)
14. 5.	ne	20.00	Olga (Horror z Hrádečku)
15. 5.	po	20.00	Cube
18. 5.	čt	19.00	TITANIC A2017/M2017
19. 5.	pá	19.00	TITANIC
20. 5.	so	19.00	TITANIC
21. 5.	ne	19.00	TITANIC R2017/X2017
22. 5.	po	19.00	TITANIC T2017/Z2017
25. 5.	čt	19.00	Bitls
26. 5.	pá	19.00	Bitls
27. 5.	so	14.00	Bitls
27. 5.	so	19.00	Bitls
28. 5.	ne	14.00	Bitls
28. 5.	ne	18.00	Bitls
29. 5.	po	19.00	Bitls
30. 5.	út	18.00	Bitls
31. 5.	st	18.00	VIVAT ACADEMIA

**Karel Cón, Miloš Štědroň, Milan Uhde:
VIKI KRÁČÍ ZA ŠTĚSTÍM**

Viki Bouzková by mohla být šťastná – má spokojené manželství, milujícího muže a krásnou dceru. Ale Viki šťastná není... Zatímco její manžel Láda chce jen klid a pohodlí, Viki touží po vzruchu, vznětech a silných emocích. Zkrátka po „muži s jiskrou“. A tím se pro ni stane Marek Bašta, populární zpěvák a saxofonista, který se do Viki zamiluje na první pohled, šplhá za ní v noci po okapu a zve ji na dekadentní večírky se svou skupinou Sex-tety. Viki cítí, že Marek je muž, který je jí souzen a který dává jejímu životu konečně onu vytouženou jiskru – přestože jí ho rozmlouvají přátelé, dcera i Markova bývalá milénka... Žijící klasici brněnského hudebního divadla Milan Uhde a Miloš Štědroň přicházejí po trojici adaptací klasických literárních děl napsaných pro naše divadlo (*Nana, Červený a černý, Divá Bára*) tentokrát se zcela jinou látkou – hravou, nápaditou komedií ze současnosti v kabátě jazz-bluesového muzikálu.

Režie: Juraj Nvota

Hrají: Lucie Bergerová, Petr Štěpán, Viktória Matušová, Aleš Slanina, Jiří Ressler, Jakub Przebinda, Hana Kovářková, Ivana Odehnalová, Barbora Remišová a další.

**John Steinbeck:
O MYŠÍCH A LIDECH**

Proslulý americký spisovatel napsal v roce 1937 příběh o dvou tuláčích, kteří se nechávají na farmách najímat na sezónní práce, na základě vlastních zkušeností. A dal mu hned dvojí podobu: prozaickou a dramatickou. Slaboduchý hromotluk Lennie Small a jeho ochránce George Milton přicházejí pracovat na ranč do Salinaského údolí v Kalifornii. Mají sen, že si za vydělané peníze pořídí vlastní domek s hospodářstvím. Georgeova snaha uchránit Lennieho před zlem okolního světa se však ukáže jako marná. Lennie, který si kvůli mentálnímu postižení není vědom své obrovské síly, rád hladí hebké věci. Tato záliba, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předchozího působiště, ústí i zde v tragédii, kterou předznamenává silákově smrtící laskání myši a štěněte. Lennie nechtě zlomí vaz mladé ženě, jež se mu plná obdivu k jeho síle pokouší přiblížit...

Titul Steinbeckovy novely a divadelní hry vedle svého základního významu odkazuje k básni Roberta Burnse *Myška*: „Nejlepší plány myši a lidí /

nejednou pýr jen a plevy sklídí.“ Působivý a silný příběh je osobitým komentářem bezmocnosti lidských iluzí a nejistoty osudu. Sociálně laděný obraz světa s linií individuálního příběhu spojuje postava Lennieho Smalla, jednoho z těch lidí, které „Bůh nedodělal“. Protiklad tělesné síly a duševní slabosti zde zcela naplňuje steinbeckovský kult primitivů chudých duchem, jejichž nezpůsobilost pro život je na tomto světě vyvažována jejich blízkostí k Bohu a přírodě i prazákladními atributy laskavého lidství.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Ondřej Studénka, Jakub Uličník, Karel Mišurec, Ladislav Kolář, Jan Brožek, Kateřina Marie Fialová, Viktor Skála, Martin Havelka, Alan Novotný a Igor Ondříček.

**Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štaidl,
Eduard Krečmar:
NOC NA KARLŠTEJNĚ**

Původní veselohra Jaroslava Vrchlického, podle které později vznikl i slavný film, měla premiéru v Národním divadle v roce 1884 a záhy se stala velmi oblíbenou. Její věhlas ještě zesílil po roce 1973, kdy Zdeněk Podskalský natočil stejnojmennou filmovou hudební komedii, která je již součástí zlatého fondu české kinematografie. Nic nezáleží na tom, že zápletka, podle níž na Karlštejn nesměly vstoupit ženy, je pouhou legendou. Listina z roku 1357, která Vrchlického pravděpodobně inspirovala, pouze uvádí: „Zakazujeme, aby ve věži hradu Karlštejna, v níž se nachází kaple, bylo dovoleno komukoli s nějakou ženou, byť by to byla i zákonitá manželka, spát nebo ležet.“ Jediné omezení se tedy týkalo posvátné kaple Svatého Kříže, jinak byl hrad ženám přístupný. Oblíbené příběhy se ale nemusejí zakládat na pravdivém základě... Romanticky zidealizovaná a úsměvná historka ze života otce vlasti se stala nesmrtelnou díky filmovému zpracování s takovými hereckými osobnostmi, jakými byl Vlastimil Brodský, Waldemar Matuška, Miloš Kopecký, Karel Höger, Jana Brejchová či Jaroslav Marvan, pro kterého byla role purkrabího jeho poslední filmovou prací. Diváckou atraktivnost zaručují také dnes již zlidovělé písně s melodiemi Karla Svobody.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, Jaroslav Matějka nebo Petr Štěpán, Lukáš Janota, Jiří Mach, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák, Aleš Slanina, Viktória Matušová a další.

ČERT TĚ VEM

JIŘÍ MACH

S Danielem Rymešem a Alešem Slaninou v muzikálu *Chaplin*, režie: Stanislav Moša

„Ale myslím, že jednou to přijde. A bude to holčička. Už jsem dostal pár rad, jak to udělat,“ odpovídal před pěti lety na otázku o případném přírůstku do rodiny Jirí Mach. Když jsme se tentokrát počátkem března setkali k rozhovoru pro Dokořán znovu, byla první otázka nabíledni.

Nějaký posun?

Je to zase kluk... Marek, Mareček, jsou mu tři měsíce. Je krásný, hodný, nebrečí, směje se, prostě zlatíčko a neustálá radost, i jeho starší

jevišti. Dokonce jste se za Fredericka Barretta v muzikálu *TITANIC* objevil v širší nominaci na *Cenu Thálie 2016*.

To se asi někdo spletl, že přišel na mě... Ale radost samozřejmě mám. Je to hezká, fajnová role. Moc mě baví ji hrát a vždycky se na ni těším.

*Ovace na otevřené scéně ocenily počátkem března bláznivou féerii *Bítls*. Čekal jste takové nadšené přijetí?*

Písničky legendárních Beatles a hudba sama o sobě jsou vítězství. Současně si to všichni moc

Snažím se čerpat hlavně ze sebe, ze všeho, co jsem v životě zažil.

bráškové ho berou moc hezky. Už jsem taky kojil, když manželka hrála (*smích*). Jsem vlastně jako král, protože mám tři syny. Jednoho jsem vyženil, dva jsou vlastní, ale holčička už tedy asi nebude. Myslím, že stačilo – tři děti, kdo z vás to má? Dost lidí v dnešní době po třicítce s dětmi začíná, tak já budu končit (*smích*).

Kromě přírůstku do rodiny jste taky v letošní sezóně významně rozšířil seznam svých postav na

užíváme a asi je to vidět. Kluci (*autory jsou Petr Štěpán, Jan Šotkovský a Stanislav Slovák, pozn. red.*) se vyřádili.

Vy hrajete bubeníka Richarda Starkeyho, tedy Ringo Starra. Studoval jste, jak bubnuje?

Oba jsme se narodili ve stejný den, 7. července. Ale on měřil metr sedmdesát i s čepicí, já metr pětadvadesát, takže typově máme shodný snad jen ten velký nos. Snažil jsem se odkoukat něja-

S Petrem Štěpánem v muzikálu *Chaplin*, režie: Stanislav Moša

ké typické pohyby, jak hraje, nechal jsem si narůst knírek a chodím s ním po Brně. Přečetl jsem si nějaké rozhovory s ním. Mimochodem, byl to velmi vtipný člověk s takovým anglicky suchým humorem. Jak vysvětlíte, že dostáváte více dopisů od fanynek než John, Paul a George, ptali se ho novináři. A on jen odvětil: Asi mi píše víc lidí. Byl to výborný bubeník, hrál přesně, ale ne zbytečně okázale. Zástupce klasické strohé preciznosti.

Ti hudebníci jsou vám nějak souzení. Napřed Johnny Blue, teď Starkey. Přibral jste další nástroje?

U Johnnyho jsem hrál na kytaru a foukal na harmoniku, v *Bítls* je hudby opravdu hodně a za tak krátký čas bych se na bicí hrát nenaučil. Možná kdybych to věděl rok dopředu, určitě bych to zkusil.

*Zajímavou příležitostí byl určitě i lord Wessex v *Zamilovaném Shakespearovi*. Za ženskou část publika myslím nejméně oblíbená postava...*

Ten je neoblíben úplně všemi. Ale mě baví hrát „grázly“. Tím víc, že s designem, který jsem dostal od rodičů, (mami, tati, promiňte), spíš dostávám sympatáky. Wessex navíc není tradiční zá-

porák. Ta doba byla k ženám taková a on si jen hájí svoje právo a jedná podle vlastního přesvědčení.

Pořád vás baví převtělovat se do někoho jiného?

Herectví je nevďěčné v tom, že o vás pořád rozhoduje někdo jiný. Role si nevybíráme, ale dostáváme. A je fakt, že za posledních pět měsíců jsem měl pět premiér, do toho se mi narodil syn, bylo toho opravdu moc. V půlce zkoušení *Zamilovaného Shakespeara* jsem začal zkoušet v Národním divadle moravskoslezském *Kiss me, Kate*, pak přišel *Chaplin*, do toho *Jedna a jedna jsou tři* v Divadle Bolka Polívky a po *Chaplinovi* hned *Bítls*. Večer jsem hrál, ráno vstával na zkoušku, byl jsem unavený. Teď doufám, že si trochu odpočinu. Ale pořád mě to baví. I hostování jinde považuji za důležité. Je to osvěžující, dostanete nové impulsy, je to dobrá herecká hygiena.

Z čeho čerpáte, když hledáte vyjádření pro novou postavu?

Mám-li nějaký konkrétní předobraz, snažím se objevit něco typického, jako u toho Starkeyho. Ne-li, snažím se při zkoušení něco v sobě objevit. Třeba u Wessexu jsem si říkal: Ten se bude mít hodně rád a na všechno se bude dívat spatra,

S Alešem Slaninou v muzikálu TITANIC,
režie: Stanislav Moša

přesvědčený o tom, že má pravdu. O to víc pak bude překvapený, když se nebude díť po jeho. Prostě se ještě při aranžovacích zkouškách ztrapňuju až do chvíle, kdy zjistím, že už se ztrapňuju na jevišti. Snažím se čerpat hlavně ze sebe, ze všeho, co jsem v životě zažil. Po nikom se neopíčit a neopakovat.

Zkoušíte před zrcadlem?

Jo, holit se (smích).

Co vám dává zpětnou vazbu?

Pořád něco a někdo (smích). Moje žena (herečka Radka Coufalová, pozn. red.) si třeba nad záznamem opakuje text. Ale já, kdybych se měl dívat na něco, kde jsem hrál, tak to vypnu, abych to třeba nechtěl zabalit.

Existuje role, kterou byste odmítl zahrát?

To bych asi dostal výpověď... (smích)

Každá role na jevišti znamená obrovský výdej energie, kde ji pořád získáváte?

Drogy ještě neberu... Ze sportu. Ze spánku. Z rodiny. Ale poslední dobou už jsem toho měl tolik, že jsem neměl energii na nic. A to už se ani do divadla netěšíte. Teď jsem rád, že po dlouhé době nezkouším a napojím se na jarní powerbanku.

To ještě najdete sílu jít na kurt nebo na hřiště?

Nabíjí mě to. Teď jsem přišel z tenisu.

Vášim snem bylo podívat se na tenis do Wimbledonu – to se za těch pět let povedlo?

Já si sny plním. Byli jsme tam s Radkou v roce 2014 na výročí svatby. Připadal jsem si jako malé děčko. Co jsem vídal v televizi, jsem zažíval a potkával ty tenisové hvězdy naživo. A i jahody se šlehačkou byly. I Radka, která tenisu tak neholduje, byla nakonec nadšená. Nádherný zážitek. Šli jsme v Londýně ještě na nějaké divadelní představení, ale všechno bylo ve srovnání s tím šedivé.

Váš kolega Colin Firth...

...Ježíšmarjá, kolega!

Taky hraje lorda Wessexu, jen ve filmu...

...No ale o dost líp.

Tak tedy Colin Firth prý prohlásil, že hraní je jeho profese, ale do soukromého života investuje více. Má nádherný domov, do kterého se každý večer vracím, řekl. Cítíte to taky tak?

V tomhle je kolega. Divadlo je jen pozlátka a když tu nebudu já, přijde někdo další. Mít kolem sebe lidi co mě mají rádi a já je, je pro mě důležitější.

Text: (jih),

foto: Tino Kratochvil

Městské divadlo Brno

GULÁŠ FEST

3. ročník

PARK LUŽÁNKY
TENIS PUB

13. 5. 2017 v 10:30 hod

Začátek prodeje soutěžních gulášů: 12:00 hod.

Muzikálové vystoupení herců Městského divadla Brno
Koncert ZZ Top Revival Band • flašinetář Jaroslav Záděra
soutěže v pojídání s „maxijedlíkem“ Jaroslavem Němcem
Moderuje Alan Novotný, herec MdB a člen skupiny ALL X
Bohatá tombola • Atrakce pro děti
Dalešické pivo • Dobroty z naší udírny a grilu • Moravská vína

www.gulasfestbrno.cz

Vstupné 90,- Kč, děti do 15 let zdarma. V ceně vstupného degustační set a kupón do tomboly.

PEREKON JIŘIČKA | Carát | STRIMKAUSER | TRIVIO | Bidvest | WineLife

DSB

Ve dnech 12. – 17. května 2017 hostí brněnská divadla v rámci festivalu Divadelní svět Brno 2017 své české i zahraniční kolegy. Pro letošní ročník jsme pro vás vybrali tyto vynikající inscenace, které vám představíme na jevištích Činoherní a Hudební scény:

DIVADLO V DLOUHÉ, PRAHA Bertolt Brecht HOVORY NA ÚTĚKU

Konec světa nebude, něco se posralo.
Začíná to skoro jako anekdota. Potkají se dva...

kteří odešli ze země, kde se nedalo žít, a hledají místo, kde by se žít dalo. Hovory dvou mužů tvoří intelektuální rovina inscenace, v ostrém protikladu k ní stojí rovina hudební, tentokrát krajně brutální – songy Tiger Lillies v podání herců jako Eva Hacurová, Veronika Lazorčáková, Magdalena Zimová, Martin Matejka či Jan Meduna za doprovodu profesionálních hudebníků. Čas čekání (na pas? na odsunutí jinam? na změnu poměrů doma?) vyplňují naši dva muži rozhovorem na pokračování, baví se o tématech, která je pálí, která visí ve vzduchu. Jejich rozhovor skončí stejně neplánovaně, jako začal. K žádnému podstatnému závěru svojí debatou ani nedojdou. Ale přesto je důležité, že leccos bylo vysloveno.

Režie: Miroslav Hanuš, Jan Borna

Hrajeme: 12. května 2017 ve 20.00 hodin na Činoherní scéně

SLOVENSKÉ NÁRODNÉ DIVADLO BRATISLAVA, SLOVENSKO

**Marián Amsler
FANNY A ALEXANDER**

velká rodinná sága

Inscenace ověřená slovenskými divadelními cenami Dosky 2016 (v kategorii za Nejlepší inscenaci, Nejlepší ženský herecký výkon, Nejlepší mužský herecký výkon a Nejlepší kostým sezóny 2015/2016).

Švédsko na počátku 20. století. Velká rodinná sága vnímaná očima dvou dětských hrdinů –

bratra a sestry. Svět divadla s jeho svobodou, otevřeností, idealismem a vášní je konfrontovaný s askezí, mystikou a přísnými pravidly. Plejáda barevných, sociálně, generačně a názorově rozmanitých postav je šťavnatým, sytým orlojem přežitých osudů lidí, kteří se nevzdávají, protože si jsou blízcí. Přežívají, dokonce oslavují život ve všech jeho sladkobolných podobách. Pragmatizmus kontra fantazie. Askeze kontra tolerance. Velké plátno příběhů, které si zaslouží vzkríšení, abychom snáze pochopili i my sami sebe.

Režie: Marián Amsler

Hrajeme: 12. května 2017 v 18.00 hodin na Hudební scéně

DIVADLO DRAK, HRADEC KRÁLOVÉ Jarkovský, Vašíček, Vyšohlíd a kol. O BÍLÉ LANI

Jsem důlek čisté svěží vody a postýlka hvězd stříbrná, napít se plaché laně chodí za horkých nocí z mého dna...

Královskému páru se narodila dcerka, dali jí jméno Jitřenka. Byla hodná, hezká a rodičům by mohla dělat jen samou radost, kdyby se však nad ní nevznášela zvláštní hrozba. Do jejich šestnácti let na ni nesmí dopadnout jediný paprsek slunečního světla, jinak... A tak dal král vystavět zámek bez oken a dveří rozhodnut, že Jitřenku

před paprsky uchrání. Jenomže bez světla se žít nedá...

Bílá je barva nevinnosti, neposkvrněnosti, čistoty. Z hlediska biologického je však bílá laň jedním z mnoha příkladů albinismu. Albíni jsou v živočišné říši (a ostatně i mezi lidmi) vzácností, ovšem za tuto výlučnost platí vysokou cenu.

Na druhou stranu jim bývají připisovány výjimečné, někdy až mystické vlastnosti. S bílou laní tomu není jinak. Stará myslivecká pověra například praví, že střelec, který uloví bílou laň, do roka zemře...

Režie: Jakub Vašíček

Hrajeme: 13. května 2017 v 15.00 a 18.00 hodin na Činoherní scéně

RADIM VIZVÁRY SÓLO

best of z pantomimy

Radim Vizváry je známý český mim, performer, režisér, pedagog a choreograf, který patří mezi jedny z nejvýraznějších mezinárodně uznávaných osobností současného mimického divadla v Evropě. Za svůj výkon v této inscenaci je nominován na Cenu Thálie za rok 2016 v kategorii Mužský balet. Od klasické pantomimy k butó, od fyzické komedie až po současné mimické divadlo. Jeho pantomima je moderní, čistá a aktuální. A i když se nechává ovlivňovat jinými styly, nakonec se vždy vydává vlastní cestou. Radim

Vizváry vám představí klasická i současná, poetická i komická díla. Smát se i brečet pak můžete bez jediného Radimova slova – k jeho umění totiž nejsou potřeba. Vyjádření je čistě tělesné a poji pohybovou virtuozitu s herectvím. Zkrátka uvidíte, co dnes znamená pantomima.

Režie: Radim Vizváry

Hrajeme: 14. května 2017 v 17.00 hodin na Činoherní scéně

DIVADLO LETÍ, PRAHA

Anna Saavedra

OLGA (HORRORY Z HRÁDEČKU)

Co po mně chcete? Proč to chcete znovu vytahovat? Čekáte nějakou exhibici? Portrét doby? Portrét hrdinky? Olga... Nejlepší přítel pro všechny časy, režimy i roční období. Tohle nesnáším. Když se lidi berou moc vážně.

Za roli Olgy je Pavlína Štorková nominována na Cenu Thálie za rok 2016.

Obrazy ze života Olgy Havlové, který si sama nevybrala, ale který hrdě vzala za svůj. Anna Saavedra věnuje svou pozornost osobnosti Olgy

Havlové, někdejší první dámy disidentu a první dámy této země.

Režie: Martina Schlegelová

Hrajeme: 14. května 2017 v 16.00 a 20.00 hodin na Hudební scéně

LATERNA MAGIKA, PRAHA

Pavel Knolle

CUBE

nová média a dynamická choreografie

Inscenace *Cube* vznikla pod hlavičkou projektu LaternaLAB. Vychází z původního principu Laterny magiky, který spočívá ve velmi úzkém propojení filmového obrazu a živé akce. *Cube* využívá moderních vizuálních prostředků, video mappingu, kombinace několika projektorů, spe-

ciálně uzpůsobené taneční plochy a jazyka současného tance. Výtvarná kompozice vychází z motivu kostky – „cube“, ve všech možných variantách, které nás obklopují. Moderní a přesná choreografie podporuje filmovou iluzi a naopak filmová iluze podporuje pohyb interpreta na jevišti.

Režie: Pavel Knolle

Hrajeme: 15. května 2017 ve 20.00 hodin na Hudební scéně

18. září 1969 –
6. března 2017

*Bez jeho úsilí,
inovací, znalostí, umu
a technického
a uměleckého citu
by Městské divadlo Brno
neznělo tak, jak dnes zní.*

IN MEMORIAM

Milan VORLÍČEK

Mistr zvuku Milan Vorlíček spojil svůj profesní i osobní život s MdB již v roce 1993, kdy nastoupil jako zvukař, záhy se stal vedoucím zvukařské sekce a uznávaným zvukovým režisérem. Během stavby budovy Hudební scény se velkou měrou podílel na realizaci jejího ozvučení a v průběhu let vypracoval složité know-how, o které však stále úzkostlivě pečoval, zdokonaloval jej a jeho hranice posouval pořád dál a tak, aby byl zvuk našich inscenací na nejvyšší možné úrovni. Stál za všemi hudebními inscenacemi, které Městské divadlo Brno uvedlo na Hudební, Činoherní i open-air scéně na Biskupském dvoře. Byla jich téměř stovka!

V Milanovi však neztrácíme jen spolehlivého kolegu a vynikajícího režiséra zvuku, ale také přítele, který byl vždy ochoten pomoci, podělit se o svůj neutuchající entuziasmus a radost ze života, který žil vždy naplno. Byl tónem, hlasem, zvukem našeho divadla a jeho ozvěna v nás bude znít i nadále.

Zemřel tragicky ve věku 47 let. Čest jeho památce.

Poslední rozloučení se uskutečnilo v úterý 14. března 2017 na Hudební scéně Městského divadla Brno.

John
Steinbeck

O MYŠÍCH A LIDECH

režie Petr Gazdík

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

NAPSALI O NÁS

BÍTLIS: BLÁZNI, KTERÉ NESMÍTE MINOUT

Velmi vtipné a tedy i zábavné, divadelně nápadité a kvalitní, hudebně zajímavé a navrch inteligentní: to vše jsou přívlastky, kterými lze označit novou hudební komedii *Bítlis* v produkci Městského divadla Brno. Ztřeštěný muzikál postavený na písních legendárních Beatles je ukázkou původního divadla, které diváka skoro tři hodiny budí k salvám smíchu a zároveň má přidanou hodnotu v podobě nenucené a trefné sondy do naší socialistické minulosti. Příběh o mladících z jihomoravského městečka roku 1967 snících o slávě velkých kapel a hrajících ve své kapele Beatrolls je dílem autorského tria Petr Štěpán, Jan Šotkovský a Stanislav Slovák, který novou inscenaci také režíroval. (...) *Bítlis* nabízí mnoho velmi zdařilých hudebních aranžů bítlácké muziky třeba do podoby moravského folklóru, dechovky, symfonické či až staré barokní muziky. Nápadité úpravy pořízené speciálně pro orchestr divadla představují velmi záslužné dílo Daniela Kyzlinka a Jiřího Levíčka a mají lví podíl na úspěchu večera. (...) Ocenit musím také svižnou

práci orchestru, který divákům až na dvě odhaleniny zůstává zatajen. (...) A odhalit ho může – jak jinak – jen Rockový pánbůh, který tady vstupuje do děje. Když ve finále zápletky hrozí zašmodr-

cháním, velmi vtipně ji tento Bůh v tradici deus ex machina na závěr také uzavře. (...) Vedle zdařilé režie Stano Slovák, která kontroluje účinkující, aby se neutrhli z řetězu a přísně drželi své groteskní role, musím poukázat na několik výkonů, i když se mi tady líbil celý soubor. (...) Inscenaci herecky kraluje Petr Štěpán jako předseda MNV Homola, tento portrét soudruha nepostrádá koncentrovanou českou ustrašenost, ale i srdečnost našinců z regionu. Za jedna! Výtečný obrázek jeho podržtašky Kolářka podal Alan Novotný, perfektně držená figura nejistého patolízala a přes den nuceně abstinujícího alkoholika. V centru pozornosti stojí chlapecká kapela složená z tří teenagerů mimo soubor. Já viděl Dominika Brychtu, Matyáše Kyncla a Tomáše Herajta a musím konstatovat, že jim velké jeviště pranic nepřekáželo. (...) Rockový pánbůh Dušana Vítázka je do detailu cízelovanou postavou nebeského, lehce samolibého suveréna, jehož slovenština mu dává neskutečný glanc. (...)

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 6. 3. 2017

MÍT VIZI A TOUHU PO KOUSKU DOMOVA

(...) *O myších a lidech* zaznamenává bezútešnost zemědělských nájemných dělníků, za nimiž jsou na společenském žebříčku už jen bezdomovci. Sní o kousku vlastní půdy a domova a mají iluze, že toho je možné dosáhnout. Georgeova pohádka pro Lennieho je ale nakažlivá a usvědčující

z podobných tužeb skoro všechny aktéry příběhu, za jehož drsným jižanským horizontem hřeje slunce možné spolupráce a pospolitosti. V Brně je *O myších a lidech* hereckou inscenací. Nejvíce prostoru mají ovšemže dva kumpáni: životní praktik George a prostomyslný Lennie. Ondřej Studénka kreslí George jako člověka schopného výmyslem nakazit okolí, Lennie Jakuba Uličníka je v hromotlucce dobrotě a nevědomí dosahu činů hercovou životní rolí. (...) Úprava režiséra a dramaturga (Gazdík, Závist) se chválabohu nejvíce dotýká charakteristiky Curleyho ženy, kterou v Brně hraje Kateřina Marie Fialová. (...) To není jen duchaprázdná koketa a fillena, nýbrž v manželství nešťastná ženská, která má stejné sny o lepší budoucnosti jako mužští protagonisté. Je jejich utiskovaným protipólem, ale v maskulinní společnosti s ještě menšími osobnostními právy. (...) Ostatní nefigurkaři. Jejich postavy mají charakter i vlastní osud. (...) Výborný Steinbeck!

Jiří P. Kříž, *Právo*, 1. 3. 2017

O MYŠÍCH A LIDECH. PREMIÉRA V MĚSTSKÉM DIVADLE V BRNĚ

(...) Režie Petra Gazdíka doslova slouží dramatu. Nevymýšlí si žádné speciální špičky, kterými by prosadil své režijní schopnosti. Ostatně, lze si všimnout už z jeho předešlých režii, že se Gazdík vždy snaží o poctivou interpretaci autorova díla. V Steinbeckově dramatu se to zase naplno potvrdilo. Dva hlavní protagonisté jsou na scéně pořád. Ostatní si musí vystačit s přesnou drobnokresbou často na velmi malé ploše výstupů. Daří se to Candymu, kterého hraje Karel Mišurec. (...) Jan Brožek jako zakomplexovaný synáček majitele ranče a manžel opomíjené ženy. Odporné in-

dividuum, dobře napsané a věrohodně hrané. Ale jeho žena, kterou hraje Kateřina Marie Fialová, je komplikovaná postava. (...) Ta role je i na malém prostoru, který jí autor dal, krásná. A herečka svou příležitost beze zbytku využila. Crooks Igora Ondříčka je zajímavá figurka černocho, který je smířen s apartheidem a se svou méněcenností. (...) V Steinbeckovi je postava George první opravdu velkou rolí Ondřeje Studénky a je vidět, že si ji herec náležitě užil. (...) Nejdůležitější rolí celého příběhu je mírně dementní silák Lennie Jakuba Uličníka. (...) Jednoduchý dobrák, který hladí vše jemné, ovšem nechtěně dokáže zabít, to je hluboce vypovídající role plná jemných citových pohnutí. (...)

Peter Stoličný,
www.kultura21.cz, 19. 2. 2017

CHAPLIN (...)

(...) Muzikál *Chaplin* v režii Stanislava Moší pokrývá téměř sedmdesát let umělcova života. Sledujeme jeho problematický vztah s mat-

kou v dětství, umělecké hledání a jeho proměnu v angažovaného občana. (...) Celé dílo funguje jako pocta jak tomuto legendárnímu umělci, tak i době, v níž žil. Z výpravy, z projekcí a vlastně z celkového provedení díla číší láska k filmu a grotesce. Napovídá tomu už první výjev, který divák vidí při příchodu do sálu – opona složená

z filmových plakátů, které jsou jednotlivě osvětleny za hudby ouvertury. (...) Celá inscenace stojí na představiteli „prostředního“ Chaplina. Daniel Rymeš byl vybrán přes konkurz, jehož součástí byly výjimečně i vizuální zkoušky. A volba je to opravdu vynikající. Neskutečně charismatický Rymeš jako by Chaplinovi z oka vypadl, nadto dokonale imituje jeho Tuláka. Mladý herec vyniká i pěveckým projevem a nelehký part na premiéře odzpíval s lehkostí a bezchybnou intonací. (...) Z vedlejších rolí zaujala půvabem a příjemným pěveckým projevem Markéta Pešková v roli Chaplinovy první manželky Mildred. (...) Malý Erik Sedá okouzil přirozeností, s níž zvládl nelehký part šestiletého Charlieho. Chaplin v Městském divadle Brno je plný působivých a dojemných scén. (...) Rozhodně stojí za vidění. Ať už kvůli výkonu Daniela Rymeše, nebo počtě, kterou tvůrci muzikálem skládají legendárnímu umělci Charliemu Chaplinovi.

Pavla Haluzová,
www.eurozpravy.cz, 30. 1. 2017

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE SLAVÍ ÚSPĚCH

Jestli toto není nejlepší hra Městského divadla Brno poslední doby, tak jí k první přiče moc neschází. (...) Divadlo na divadle. Samozřejmě, tohle hercům jde, situace znají z vlastní zkušenosti, možná jen ne tolik vyhraněně, a tak mohou řídit. (...) Jestli jste viděli film, tak děj je obdobný, ale řešený divadelně. Ovšem co ve filmu nebylo, tak to jsou vtípky na otevřené scéně, kterých se páni herci k náramnému obveselení publika stále dopouštějí. Ostatně, co jiného bystali čekali od Michala Isteníka a Jakuba Uličníka, jejichž role k všelijakým špičkám přímo nabádají. Ale nemyslete si, nikdo z ostatních nezaostává. (...) Realizátoři se sice drželi originálního anglického textu, ale jistě narážky přizpůsobili českým poměrům, za což necht' jsou pochváleni. Městské divadlo Brno popadlo za pačesy příležitost uvést tuto hru nejen v české, ale i kontinentální premiéře pouhé dva roky po londýnské premiéře. Na výpravě se nešetřilo, scéna evokující divadlo The Globe je vtipně řešená a veese se proměňuje přímo před zraky diváků, kostýmy drží dobu a jsou honosné, pokud to postavení jejich nositelů dovoluje, dokonce i šestičlenný živý orchestr, pro změnu usazený na balkóně, je v dobovém oblečení a hraje krásnou hudbu. (...)

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 6. 3. 2017

SITCOM S ČERNÝM HUMOREM

Hra *Ryba potmě* je pro brněnskou scénu dramaturgicky zajímavou volbou. Do Městského divadla Brno totiž dorazila jen rok a půl po premiéře v New Yorku a odbyla si tak tady svou evropskou premiéru. (...) Jedna rozvětvená rodina s poněkud pokřivenými vztahy může být nevytěžitelnou studnicí humoru. *Ryba potmě* ukazuje, proč je David v Americe tak populární – dokáže napsat krátké, dobře pointované dialogy, nebojí se ani trochu nekorektních vtípů. (...) Hlavní hrdina Norman Drexel je výborně napsaná postava. Viktor Skála ho dokázal podat jako člověka zmltajícího se mezi absolutní rezignovaností na svůj nepřilíh úspěšný život a snahou bojovat o trochu respektu, kterou mu však bratr, matka, ani manželka neprojevují. Příležitost dokázala v roli panovačné Glorie využít Zdena Herfortová. (...)

Lukáš Dubský,
www.i-divadlo.cz/blogy, 8. 1. 2017

Miloslav Štědrý, Milan Uhde / Víki kráčí za štěstím
Kateřina Tučková, Dodo Gombár / Žitkovské bohyně
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / Bmístní lože

Nejvýraznější tvůrčí počin
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, včasný plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Friedrich Dürrenmatt / Frank V

Jiří Brodka, Jan Rychlík, Vlastimil Hála / Limonádový Joe

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall / Zamílovaný Shakespeare

Larry David / Ryba potmě

Thomas Meeran, Christopher Curtis / Chaplin

John Stemberk / O myších a lidech

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / Blits

KŘÍDLA 2016/2017

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

ZDENA HERFORTOVÁ: ŽIVOT JE ÚŽASNÁ CESTA
(...) Herečka a pedagožka Zdena Herfortová. Dáma, jejíž nádherně zabarvený a zvučný hlas plný energie, stejně tak jako její celkový projev, přesvědčí, že i přes svůj věk má energie na rozdávání. (...)

Jaká byla vaše cesta k divadlu?

Když jsem chodila na gymnázium (tehdy SVVŠ), se recitovalo tak, aby recitace byla vznosná, patetická, až sentimentální, aspoň já jsem to tak vnímala. Byla to šedesátá léta minulého století. Já jsem chtěla spíš vyprávět příběh. Jednou jsem ve škole na takové školní soutěži zpívala u cimbalu a dopadlo to strašně. Začala jsem zpívat lidovou písničku, ale netušila jsem, jak je těžká. A hlavně, já měla tak hroznou trému, vůbec jsem nevěděla, kdy mám začít. Na gymnáziu jsem se chodila dívat do zákulisí divadla Večerní Brno, kde hráli výborné divadlo a bylo velmi současné. Potkala jsem tam jednoho kluka, ten kluk byl pak můj kluk (*smích*), v té době byl posluchačem režiséra Evžena Sokolovského. Řekl mi, že bych měla jít studovat na JAMU a nemám se bát, slíbil, že mě připraví na zkoušky. Jmenoval se Zdeněk Pospíšil, pozdější ředitel Divadla na provázku.

A dostala jste se hned napoprvé na JAMU?

Ano. Připravil mě opravdu dobře. Dodnes si pamatuji, jak v komisi seděla krásná herečka, můj miláček – Vlasta Fialová. Když jsem ji vídala na fotografiích,

říkala jsem si, že je krásnější než Sophia Loren. Ale bohužel pro ni, žila v Čechách.

Měla jste nějaké obavy z herectví?

Když člověk studuje herectví, najednou dostane strach, že vůbec neví, co ho vlastně čeká. S kým se setká, dokáže si zapamatovat text, melodii? Prostě musíte jít do toho naplno, musíte cítit a věřit, že jiný život nepovažujete za život. No, a letošní rok je již můj 48. divadelní sezónou. Nedovedla jsem si představit, že budu u divadla tak dlouho. Zatím jsem relativně zdravá, chodím, mluvím, slyším, dokážu se hýbat a hraji v muzikálu....

Zmínila jste, že hrajete v muzikálu, ale vy jste ho i učila.

Od roku 1976 do 2005 jsem na JAMU učila. Nejdříve jsem učila různé herecké obory, později jsem se zaměřila na muzikál. Po revoluci jsem habilitovala a jako docentka jsem vedla jeden z muzikálových ateliérů. Přiznám se, že to bylo dost těžké dobře vystrukturovat výuku pro studenty. Ale já jsem tuto pedagogickou práci milovala a život mezi studenty byl pro mě nesmírně inspirativní. Myslím si, že muzikálová výuka na JAMU a cesta muzikálu v Praze jsou v mnohém poněkud odlišné. Chci tím říci, že například v MdB jsou herci v jednom večeru v muzikálu hvězdami a v jiném je pak vidíte například v menších rolích a naopak. Studenti JAMU si musí „sáhnout do všeho“, musí hrát na nějaký hudební nástroj, tancovat, udržovat si kondici a opravdu je toho moc, co dělají od rána do večera. Ale když pak přijdou na jeviště, jsou většinou všestranní.

Za roli Ody Mae Brownové v muzikálu DUCH jste byla nominována na divadelní Cenu Thálie. Ve filmovém zpracování ji hrála Whoopi Goldbergová, která za ni získala Oscara za vedlejší roli. Je to role, kde jste téměř k nepoznání.

Oda Mae – podvodnice, je černoška, což pro mě znamená přijít do divadla před každým přestavením nejméně o hodinu a půl dříve. Celá moje proměna trvá asi hodinu a čtvrt. Musí se vše dokonale zamaskovat, neboť stačí trochu vytáhnout rukávy a je vidět moje světlá kůže. Myslím, že šikovné ruce maskérek hodně napomohly tomu, abych na jevišti působila jako černoška. Měla jsem dlouho i obavy, jak zpívat černošský soul. Ale dopadlo to dobře, hraji Odu Mae po svém a vyšly z toho příznivé kritiky.

Jak vlastně vypadá běžný den herce?

(...) Vlastně se to dá těžko popsat. U každého z herců je to jinak. Stalo se mockrát, že jsem měla večerní představení a po něm jsem jela na natáčení a byla vzhůru dlouho do noci. To si pak mohou někteří myslet, že vlastně ani nemám čas vydechnout a že jsem stále přichystaná tak říkajíc na start. Mezi naší profesní prací a obyčejným životem je opravdu velký otazník a přitom to někdy vypadá tak jednoduše. Lidé si kolikrát myslí, že si jen tak hrajeme. Když máte rádi život, a teď to může znít jako fráze, život je úžasná cesta a když se podaří jít po té cestě tak, že najdete trochu rovnováhu mezi hereckým životem a „životem“, je to výhra. Herci jsou jedinečnými solitéry. (...)

U příležitosti vašeho životního jubilea vyšla kniha Jízda přes kočičí hlavy...

Knihy, to je docela neobyčejná věc. Musím říci, že je dalším z takových mých „zázraků“. Po Thálii v roce 1996 za mnou přišel jeden pán s nabídkou, že by se mnou napsal knihu, já tehdy odmítla. Ale loni mě oslovila Věra Staňková, (...) přišla a říká: „Zdeni, byla byste tak hodná a přišla na besedu do Minervy vyprávět si o muzikálech, divadle atd...“ Šla jsem tedy na besedu a po divadle jsme šly společně na kávu. Nevím, zda to byl osud, náhoda, či nějaká vyšší moc, která chtěla, abychom tuto knihu napsaly, a tak mi najednou do cesty poslala Věru Staňkovou. Její životní filozofie, humor a pracovitost mě spolehlivě vedly.

Alena Hostašová,

Zpravodaj Elektrárny Dukovany, podzim 2016

Texty jsou redakčně kráceny.

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní listek

Vhodně, prosíme, do anketní schránky u pokladny divadla nepozdějí

30. 11. 2017

Městské divadlo Brno

Lidická 16, 602 00 Brno

Komerční odd.: +420533316360

e-mail: komecncn@mdb.cz

Drama o ženách, které *bohovaly*. „Na Moravských Kopicích, v zapadlém kraji bělokarpatských lesů a horských planin, se protínají siločáry minulosti a budoucnosti. Jen tak si lze vysvětlit, že některé ženy z osady Žitková uměly nahlédnout do dějů, které teprve nastanou. Říkalo se jim bohyně a jejich umění nazvali lidé bohyňováním,“ říká spisovatel a folklorista Jiří Jílík na začátku své knihy *Žitkovské bohyně* (2005). A dodává: „Činnost těchto bohyní se ovšem zdaleka nesoustřeďovala jen na předvídání budoucnosti. Jejich úkol byl mnohem praktičtější – pomáhat a poskytovat rady tam, kde člověk pro svoji omezenou zkušenost nevěděl, jak dál. Byly léčitelkami a vyznaly se v léčivých bylinách. Pomáhaly ve věcech milostných a dovedly „přičarovat“ lásku vytoužené osoby. Rozpoznaly škůdce, bosorku nebo bosoráka a uměly zlomit jejich kouzla.“

Dnes už bohyně na Žitkově nejsou. S poslední žitkovskou bohyní – s paní Irmou Gabrhelovou (zemřela na počátku roku 2001), zmizel jedinečný úkaz lidové magie, jaký tou dobou neměl v středoevropském prostoru obdoby. Kolem přelomu století odešly bohyně z tohoto světa jedna po druhé, potichu a takřka nepozorovaně dozněl jejich příběh.

Jílíkovo nefiktivní zpracování tématu mělo u čtenářů značný úspěch; do nejširšího povědomí laické veřejnosti se však kopaničářské vědmny, léčitelky a zaříkávačky dostaly až s prózou brněnské rodačky Kateřiny Tučkové (nar. 1980). Její román *Žitkovské bohyně*, který podmanivě a napínavě spojuje fikci s realitou, se stal knižní senzací roku 2012 (vedle Ceny Josefa Škvoreckého získal ocenění Český bestseller 2012, Magnesia Litera v kategorii „Kosmas Cena čtenářů“ a Cena čtenářů České knihy). Fascinující příběh o ženské duši, prázakladním sepětí s přírodou a dávných kletbách sahá až do 17. sto-

letí k procesům s čarodějnicemi a zřejmě ještě dále. Tyto ženy to nikdy neměly snadné, příliš se vymykaly a příliš věděly. Někdy příliš zápasily s nadáním, kterého se jim dostalo. Nebyly pohodlné době, kdy nastupovala vláda rozumu, ani technickému věku, natož pak komunistickému režimu.

Divadelní režisér a autor Dodo Gombár román adaptoval ponejprve v roce 2014 pro svou inscenaci ve zlínském Městském divadle. Nyní pro Městské divadlo Brno ovšem připravil z gruntu nový text s výmluvným podtitulem *Krev je krev*. Hlavní postavou jeho dramaturgie (stejně jako knižní předlohy) je Dora Idesová, poslední ženský výhonek rodu žitkovských bohyní. Jejich umění se však nenaučila. Vystudovala etnografii a rozhodla se o nich napsat vědeckou práci. Při pátrání po svých předcích odhaluje neuvěřitelné osudy i souvislosti a přes ně objevuje nejenom stále stejné modely lidských povah a jednání, ale najmě sebe samu. Mrtví Dořina rodu se vrací a mluví k živým, paměť se křísí, nic není zapomenuto; každý detail, který hlavní hrdinka objeví, má svůj hluboký smysl. Rozplétajíc úděly žitkovských žen, Dora pomalu, a neodvratně zjišťuje, že i ona je součástí tajemné tradice, třebaže se bohyně nestala. A před osudem není úniku.

Režie: **Dodo Gombár**. Výprava: **Eva Jiříkovská**. Dramaturgie: **Martina Kinská**. Hudba: **David Rotter**. Hrají: **Svetlana Slovákova, Radka Coufalová, Zdena Herfortová, Ivana Vaňková, Erika Kubálková, Alena Antalová, Katarína Ptáčková, Eva Jelínková, Drahomíra Hofmanová, Eliška Skálová, Nikol Wetterová, Barbora Krčmová / Elena Trčková, Vojtěch Blahuta**.

Premiéra 20. a 21. května 2017 na Činoherní scéně Městského divadla Brno. *mk+žz*

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

PS BRNO

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

deník

DOKOŘÁN DUBEN 2017 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl

Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek,
Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
223. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 18. 3. 2017

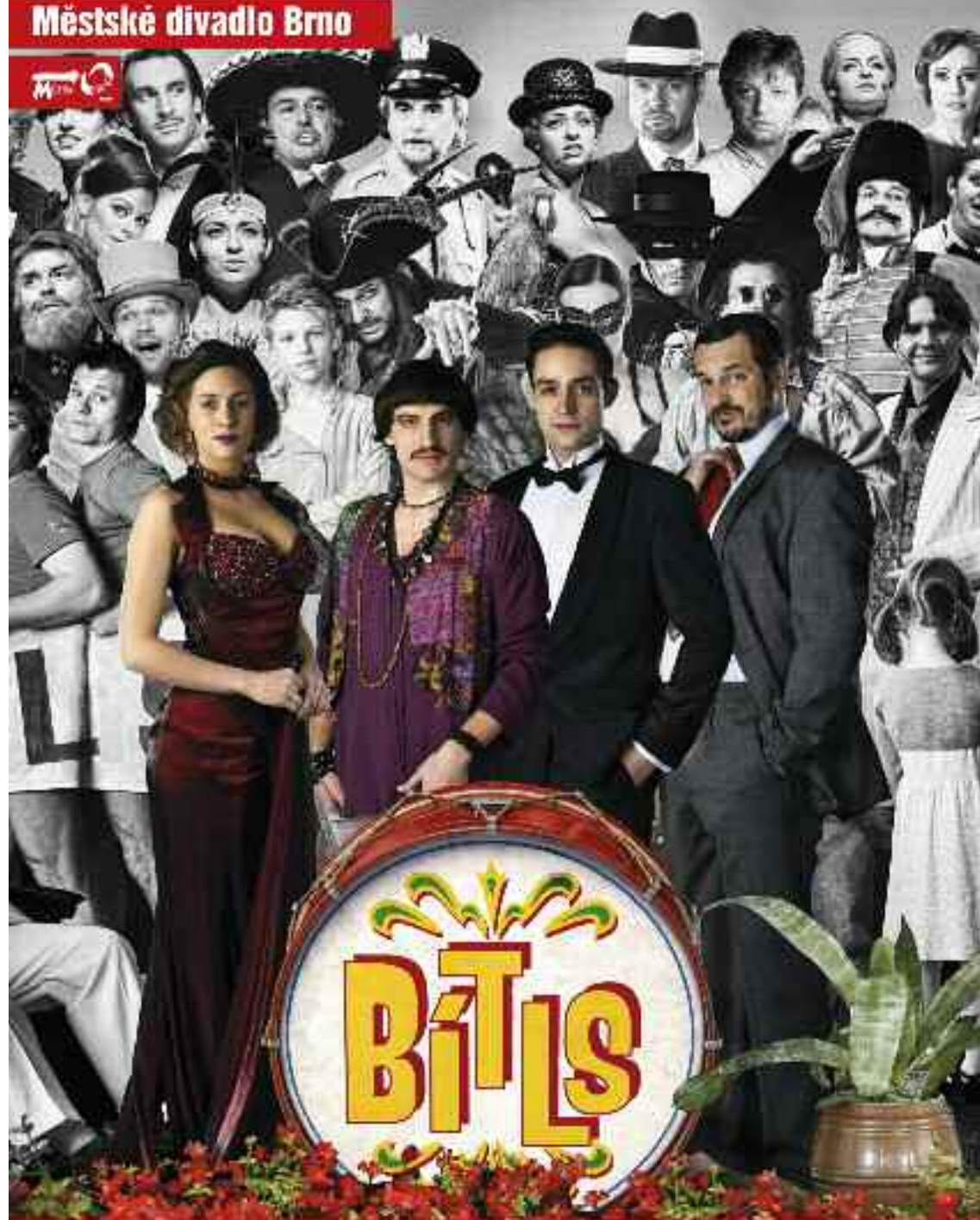
Náklad 5 600 ks

Titulní strana:
Beatrolls

Zadní strana:
návrh plakátu Bítls
grafika: Petr Hloušek
foto: Jef Kratochvíl

Městské divadlo Brno

VELIKONOČNÍ KONCERT

14. a 15. dubna 2017
na Hudební scéně

Pouze po dva velikonoční večery rozezná Hudební scénu dva jedinečné koncertní projekty českých a zahraničních umělců. *Velikonoční koncert* propojí cyklickou skladbu *Via Lucis* skladatele Zdenka Mertý, napsanou na latinské liturgické texty, a rockovou mši *Sanctus* Daniela Kyzlinka a Johna de Jonga, v níž se prolíná hudba symfonická, rocková, popová i filmová. Obojí pro vás připravíme ve velkém orchestrálním aranžmá s orchestrem MdB, Ars Brunensis Chorem a pěveckými zahraničními hosty.

Foto: Jef Kratochvíl

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

4. BŘEZNA 2017